

Paris by night

Af LARS BONNEVIE

Festfyrværkeri. Tonino Benacquistas gatecrashende noir-krimi for læsere med blod på tanden.

KRIMI

Tonino Benacquista: Bidt af natten. Oversat fra fransk af Francois-Eric Grodin efter "Les Morsures de l'aube". 252 sider. 199 kr. Labyrint.

Hvis De er træt af kriser, stabilitetspagter, valg i tide og utide, skolesnak, oppositionen og regeringen, hvis De kort sagt har lyst til at blæse vores sundhedsfascistiske og utåleligt moraliserende samfund en lang march, er den nemmeste og billigste metode at gå i indre eksil med en umoralsk, grænseoverskridende krimi af den slags, kun ryggesløse franskmænd er i stand til at skrive. Eller var. Nogle af de bedste blev til i 1990'erne, blandt andet denne, der udkom i 1992 og blev filmatiseret i 2001.

Benacquista fører os ind i den mere avancerede del af det parisiske natteliv under ledsagelse af de to løjsere Antoine og Bertrand, begge sidst i tyverne, uden job, uden penge og med hver sin tyndslidte smoking som visitkort til de natklubber, hvor turister aldrig kommer, og de bling-bling fester, de har fået en betydelig ekspertise i at snige sig ind til. Deres daglige føde består af champagne og kanapeer, og de har ingen ambitioner om andet end at finde ud af, hvor det næste celebre party skal foregå.

Det er de ikke ene om. En stor del af dem, der færdes disse steder, har gjort det til en videnskab at komme til fest på forfalskede indbydelser eller referencer til nogen, man kender, og selv trænede dørvogtere og udsmidere har svært ved at følge med deres opfindsomhed.

For at komme ind til en af disse fester refererer Antoine og Bertrand således til en fyr ved navn Jordan, som drikker Bloody Mary og desuden ser lidt bleg ud, men det skulle de aldrig have gjort. Festens vært, der ligner en rigtig teaterskurk, vil nemlig meget gerne finde den rigtig Jordan, og nu får Antoine 48 timer til at gøre det, mens Bertrand bliver tilbageholdt som gidsel.

Jordan og hans mystiske partner Violaine er nogle rigtige nattedyr, som færdes i skumle klubber, og som, må Antoine konstatere med sig selv som eksempel, godt kan lide at bide folk i halsen, når de får nærkontakt. Desuden er der nogle uhyggelige typer, der er ude efter ham. Han jager og bliver jaget gennem en hel del spændende natklubber, hvis bizarre publikum og øvrige særpræg bliver overdådigt beskrevet. Som jeg sagde før: Vi glemmer, hvilken kedelig verden, vi lever i, for at bevæge os ind i betændte miljøer med masser af gys og glamour, og hvor folk snakker, så replikkerne sidder lige i skabet.

Det er ikke mindst på grund af stilen, at man velfornøjet lader sig hive igennem et forløb, der ofrer sandsynligheden på effekternes alter ligesom forbillederne Hammett og Chandler, og så på grund af et plot, der skruer sig selv op i et vildere og vildere tempo for at kulminere i et fyrværkeri af pistolkugler. Det er ikke Bloody Mary, der flyder på fortovet til sidst, men det ægte fluidum. Som ekstrabonus får man at vide, hvilke steder man skal holde sig fra, næste gang man skal ud og male Paris blodrød, fordi det er for farligt, for dyrt eller begge dele. Kan varmt anbefales.

”Det er ikke mindst på grund af stilen, at man velfornøjet lader sig hive igennem et forløb, der ofrer sandsynligheden på effekternes alter ligesom forbillederne Hammett og Chandler, og så på grund af et plot, der skruer sig selv op i et vildere og vildere tempo for at kulminere i et fyrværkeri af pistolkugler.”